Ч. 122 (12.778). Львів, пятниця 5. червня 1931. Оплачено готівкою. Рік LII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Чим тепер заабсорбована Італія.

Малий відгомін женевських подій в Італії. — Внутрішня позичка. — Конфлікт фашизму з Ватиканом.

(Від нашого кореспондента.)

Рим, кінець травня 1931.

Ще так недавно — всього кілька днів тому — всі італійські часописи були повні статтей про закордонну політику та про міжнародні відносини. Здавалося ніби цілий центр політичного життя — і серце і мозок — перенеслися до Женеви, де відбувалися палкі дебати, і де італійський міністр закордонних справ п. Ґранді, згідно з інструкціями, отриманими від Муссолінія, намагався дотримати свою „власну“ політичну лінію, якаб не покривалася з лінією Анґлії, ані тим менше — Франції. І тому, досить несподівано для цілої політичної опінії світу, Італія опинилася в питанні австро-німецького митного порозуміння проти Анґлії, що не хотіла виводити питання поза чисто юридичні рямки, поруч з Францією, що доказувала політичний підклад цього порозуміння. Але і тут, щоби не змішати своєї позиції з французькою, італійський міністр підкреслив, що ставлячи „вето“ на політичний аншлюс, він нічого не мав би проти, щоби Німеччина розвинула свій наступ в іншому — економічному напрямку, а саме в напрямку перегляду пляну Йонґа і репарацій, обіцюючи, що в такому випадку Німеччина знайде в Італії в свою чергу спільницю проти Франції.

Зате в питанні зброєнь та меншостей, Італія знову опинилася поруч Анґлії і хоча в нашій українській справі не підносила особливо голосу („п. Гендерсон вже його так підносив, — говорили мені вельми компетентні чинники вже після сесії, — що далебі нам не було жадної рації встрявати“), але, наскільки мені відомо, досить твердо обстоювала необхідність глибокого висвітлення не так фактів самої пацифікації, як цілої української проблеми в Польщі. І тому ми сподівалися, що в звязку з такою позицією Італії, почне зявлятися скоро в італійській пресі ціла низка відповідних статтей... Але завелися.

Італійська преса не лише не занялася українською справою але й взагалі забула про істнування Женеви. Надійшли свої внутрішні справи, що на декілька день захопили загальну увагу.

Перш за все — внутрішня позичка на покриття попередньої, що мала скінчитися 15. листопада. На її покриття треба було 4 міліярдів. Було чимало скептиків, що твердили — у звязку з загальною кризою і симптомами деякого незадоволення (про що далі), що італійський уряд ніколи не збере такої суми.. Саме сьогодні міністр фінансів Москоні проголосив у парляменті остаточні наслідки позички. Зібрано не 4 міліярди, а цілих 7, — себто на три міліярди більше, ніж було треба. На запит депутатів, що буде з цими трьома „зайвими“ міліярдами, міністр відповів, що Рада Міністрів спеціяльно над тим радитиме. Цей успіх позички перевищив дійсно всякі сподіванки, і викликав добрий відгук за кордоном. Такі великі й поважні фінансові інституції, як Банк Морґана та Національний Чеговський Банк у Ню Йорку і Банк Борґан-Гренфельда в Льондоні вважали за вказане з тої нагоди вислати на імя італійського міністра фінансів свої щирі поздоровлення...

Друга справа, що заняла увагу громадської опінії і поважно її схвилювала, — були ревеляції часопису „Іль Лаворо Фашиста“ про діяльність католицької акції. Вже віддавна було відомо, що між деякими ватиканськими колами та фашистівською єрархією не все добрі відносини. Яблуком незгоди було питання виховання молоді, — що на неї заявляли свої претенсії католицькі організації з одного боку і італійська фашистівська держава — з другого. І на цю тему вже давно велася палка полеміка між фашистівською пресою та „Оссерваторе Романо“, якому підпомагали — в міру можливости — і ті католицькі органи, що друкуються на території італійського королівства, як „Італія“ тощо. Особливо загострилася ця полеміка в звязку... з еспанською революцією. Бо власне еспанська революція виявила, що, не вважаючи на ніби то архи-католицький характер Еспанії, народні маси і зокрема католицька молодь не виявила жадної охоти боронити від рабунків та нищення католицькі церкви, монастирі і школи. І от на Загальній (секретній) Конференції Католицької Акції, що відбулася в Римі у звязку з ювилеєм енцикліки „Рерум Новарум“, поставлено на обговорення питання організації католицької молоді, котра повинна би бути в стані не лише боронити католицькі організації, але — при потребі — **перебрати і владу.** На нараді сконстатовано, що і в Італії стан річей є „не лише поважний, а просто загрозливий“, і що хоча з боку центральної влади ніби то натиск на католицьку акцію тимчасово зменшився, але зате на провінції робиться все можливе, щоби її знищити. Отже треба за всяку ціну врятувати кадри організації і тому католицька акція повинна кермуватися в своїй діяльності правилом: „Бути, але не проявлятися“, або інакше: „виявляти себе лише в чисто релігійних маніфестаціях, щоби — у випадках конфлікту — мати можливість апелювати проти фашизму до цілого цивілізованого світу...“.

Не можу тут, за браком місця, спинятися на інших ревеляціях італійських часописів, — досить лише сказати, що, на загальну думку, католицька акція, не вважаючи на офіційні заперечення, досить зрештою суперечні, виявила свій безперечно антифашистівський характер, і що тому має прийти до неминучого конфлікту. Питання, що всіх цікавить: — у якій формі? З провінції вже доходять звістки про спорадичні акти руйнування католицьких клюбів та осередків, — але певно, що ці спорадичні акти не можуть увійти в систему у сильно зорганізованій державі, і скоро будуть зліквідовані...

Проте залишається факт крайнього загострення відносин, що певно має відбитися на взаємовідносинах між фільофашистівськими і католицькими організаціями і по ін. державах. Хоча ми, з нашого боку, вважаємо потрібним завважити, що в Італії боротьба з католицькими організаціями, як виявами певного клерикалізму, є незвичайно популярна, бо походить з історичних традицій боротьби національно думаючих італійців за свою столицю Рим, що був до 1870 р. у руках Папи, ворожого ідеї соборної Італії. І цей фатальний спротив голови католицького світу національним домаганням італійського народу ще досі, — не вважаючи на лятеранський пакт — катастрофічно відбивається на італійсько-ватиканських відносинах... Тимчасом у інших католицьких державах, підстав для такого традиційно-національного антиклерикалізму не має — і тому немає хіба й підстав до подібної боротьби...

Евг. Онацький.

З польської преси.

ППС про українську політику.

В окремій рубриці „Роботніка“ „Дискусійна трибуна“, яку відкрито перед XX. конґресом ППС для свобідного обміркування ріжних сумнівних питань і підготування їх розвязки вже на самому конґресі, появилися м. ін. 4 статті п. н. „Наша національна політика“ (чч. 179—182, від 17—20. V. ц. р.). Тому теж можна було сподіватися, що дійсно на конґресі ППС проблема національної політики Польщі та взагалі становище польської соціялістичної демократії у цій справі буде творити одну з поважних точок нарад, діждеться виходу поза сферу загальникових фраз про територіяльну автономію та спонукає конґрес спрецизувати детально програму ППС супроти нац. меншин взагалі й українців зокрема. Але тимчасом на конґресі, який відбувся в днях 23—25. травня у Кракові, про ці справи ані чичирк. Поза одним — зрештою дуже гарним — уступом у промові посла Барліцького, який навязав до спільних переживань поляків і українців берестейських вязнів, не було на конґресі ані реферату про національну проблему й практичну політику супроти національних меншин у Польщі, ані в дискусії про це не говорилося, ані теж ніякої навіть резолюції в цій справі не зголошено, ні одної теж резолюції про відношення ППС до конкретних подій із польсько-української дійсности! Єдиним видимим знаком, що ППС памятає про істнування українців у Польщі, це вирішене, після завзятої дискусії, становище ППС про потребу тісної співпраці цієї партії з польською демократією (б. Центролівом) та — УСДП, яка — видно в очах ППС є єдиним правовірним українським демократичним табором. Інша річ, що форсуючи на своєму конґресі потребу якнайтіснішого тактично-політичного спільного фронту з такими партіями б. Центроліву, як „Пяст“ і Хадеція та й двома бувшими радикальними селянськими ґрупами, нині підчиненими команді Вітоса, ці прихильники такого союзу не могли одночасно висувати занадто на фронт української проблеми, яка чейже не може для всіх цих партій стати плятформою позитивної програми.

Отже з цілого конґресу залишилися українцям лише згадані 4 дискусійні статті у „Роботніку“. Саміж ці статті, абстрагуючи від коґресових перипетій ППС та її політики в минулому й теперішньому, — цікаві, гарні й пристойні. Можна з деякими тезами автора не погоджуватися (нпр. про гін до федералізації країн і народів), але треба признати, що статті писані безпристрасно, у поважному тоні, підходять до порушеної проблеми з повним зрозумінням її ваги і небезпек, які вона криє у собі, та стараються вказувати шлях для іншої, ніж дотеперішня, польської національної політики, зокрема супроти українців. Слабою стороною тих статтей є їх виключно теоретичний характер. Сучасного положення непольських народів у Польщі автор зовсім не торкається, свою програму конкретизує надзвичайно загальниково а до її спеціялізації навіть не приступає. Другою такою слабою сторінкою тих наче засадничих статтей про політику ППС до нац. меншин (зокрема українців у Польщі) є те, що вони не виводять ніяких висновків практичного характеру під адресою тактики ППС.

А проте, з огляду на згадані сперш прикмети тих статтей, вони вартні того, щоби їх по змозі докладно зреферувати (наскільки це, очевидно, малий розмір нашого часопису дозволяє). Треба це зробити теж з уваги на особу автора: під псевдонімом „Генрик Свобода“ скривається, як зачуваємо, один б. посол ППС, який м. ін. на освітній комісії попереднього сойму займав супроти українських внесків гарне і коректне становище та виявляв чимале зацікавлення українськими справами.

Зміст тих 4-ох статтей подамо у завтрішньому числі.

—o—

На що нарікає наше село.

З обїздки пос. Великановича по Турчанщині.

В днях 21. і 22. травня ц. р. відвідав я громади Розлуч і Завадку, турчанського повіту. Там я ствердив, що нарід терпить великі недостатки через істнуючу кризу, а крім цього також через адміністраційну систему.

В обох громадах зайшли випадки пожежі селянських господарств. Як на це зареагувало Державне Товариство Обезпечень? Замість поспішити негайно з грошевою допомогою на відбудову, до чого воно обовязане — Т-во це впровадило новий бюрократичний шлендріян та вичікує від суду оречення, що пожежа постала без причини інтересованого. Як виглядають доходження, про це можуть сказати інтересовані. В Розлучі прим. уже три місяці минає від пожежної катастрофи, а селянин не може приступити до будови, бо не виплачують належного відшкодування. Натомість та сама Дирекція вміє шрубувати асекураційні премії і видусувати останній гріш від бідних наших селян при помочі екзекуторів, які собі кажуть платити по 3 зол. екзекуційних коштів.

Друга язва — це знова екзекуційні кошти по 5 зол. при стяганні кар по 1 зол. за непосилання дітей до школи і те саме на користь санітарних громадських комісій за контролю коминів.

Крім цього селяни Розлуча жаліються на двірський обшар гр. Лінінського, який бере за відпаєм пасовиськ по 40 зол. від штуки, в той час, як прим. двірський обшар у Вовчім бере 4 зол., а в Яворі 1 доляр. Жалувалися також селяни з Розлуча, що їх відсувають від праць при залізничій дорозі, а приймають чужих; наших приймають щойно тоді, коли запишуться до „Strzelca".

У всіх наведених справах я інтервеніював у місцевому старостві, яке веліло все списати й обіцяло там, де має вплив, видати відповідні зарядження. Рівночасно я довідався, що від квітня ц. р. екзекуційні кошти виносять лише 1 зол. і це не подано до відома громад. Накоінець мушу підмітити, що у всіх справах адміністраційної натури йдуть обіжники до громад, а також багато про це пишеться у „Свободі". На жаль неохота до грамотности серед селян Турчанщини відбивається відтак на їх кишені.

Пос. Великанович.

Ліквідують кооперативи!

Наступ дубенського старости п. Канського на українські кооперативи.

В доповненні до недавньої статті в „Ділі" про ліквідацію українських кооператив на Дубенщині подаємо такі дані про останні зарядження старости Канського:

1) К-ва „Господарська Спілка" в Носовиці Старій. Розпорядком з дня 4. V. 931 р. Н. П. 2/31 крамниця опечатана. Дня 10. V. відімкнено крамницю лише для усунення зіпсованих товарів. Управа інтервеніювала в старостві, але безуспішно. Зголошено рекурс до воєвідства.

2) Кооп. „Власна Поміч" у Демидівці. Розп. з дня 17. II. 931. Ч. XVI—602 наказано ліквідувати крамницю. Виконуючи наказ, кооператива відремонтувала найкращу в місточку крамницю, де містилася трафіка і пиварня, але одержала вдруге наказ ліквідувати крамницю і перенестися до третього льокалю. Одначе й тепер не має певности, що дадуть їй спокій. Управа кооперативи інтервеніювала в старостві і воєвідстві, але без позитивних наслідків.

3) Кооп. „Селянська Спілка" в Птичі одержала наказ з дня 7. IV. 931 р. Ч. П. 2/XVI—641 ліквідувати крамницю з огляду на протисанітарний стан. Кооператива перевела у свому помешканні фундаментальний ремонт, але поліція заборонила провадити торговлю, яку к-ва розпочала, кінчаючи ремонт.

4) Крамниця к-ви „Наша Хата" в Судобичах опечатана без предявлення якихнебудь причин.

5) К-ва „Єдність" в Хорупані дістала другий наказ ліквідації крамниці. Отже перенесла її до іншого льокалю, але дістала другий наказ ліквідації і шукає ще третього льокалю. Одначе референт староства заявив, що в Хорупані цілком нема відповідного помешкання для української крамниці.

6) Крамницю к-ви „Праця" в Ільпибоках опечатала поліція дня 16. V. ц. р. без предявлення якихнебудь мотивів.

7) На кооперативу „Дружність" у Головчичах наложило староство кару 100 зол. за ніби протисанітарний стан (наприм. цукорки „Фортуни Нової" у бляшаних пуделках, немита підлога, котрої в крамниці цілком нема і т. п.). Справу скеровано до суду.

8) Крамниця к-ви „Селянська Праця" в Башарівці розп. з дня 12. V. 931 Ч. П. 2/XVI—658 опечатана за мнимо протисанітарний стан.

До цього треба додати, що санітарний стан крамниць наших кооператив є без порівнання вищий, аніж приватних жидівських склепів на селі чи по місточках. Та приватними крамницями староста Канський не журиться.

Делегація від Української Кооп. Кред. Каси в Дубні й Інструкторського Відділу при ній, що відвідала староство й інтервеніювала в справі кооператив, нічого не добилася. Необхідні енергійні заходи наших вищих кооперативних організацій і Парляментарної Репрезентації і то негайно.

Кооператор.

Фахова освіта для дівчат.

Нарікаємо на безробіття, а рівночасно відчуваємо на кожному полі недостачу фахових сил та власних варстатів праці. Не маємо по селах своїх добрих кравчинь, по містах своїх трикотарок, фризієрок, модниярок, робітень краваток, фартухів, панчіх та інших предметів. Ті річи закуповуємо в чужих, а наші терплять від безробіття.

Матеріяльна скрута позбавляє неодну родину спромоги віддати свою дитину до середньої чи вищої школи. При виборі звання дитини незаможні батьки повинні вибирати школу, в якій: 1) наука не довго триває, 2) оплати не високі, 3) принятя до школи та кінцевий іспит не предстявляє великих труднощів, 4) є змога по скінченні допомогти матеріяльно собі та своїй родині.

Всім тим вимогам відповідають фахові школи „Р. Ш.". До одної з них належить *Дівоча фахово-доповняюча школа у Львові, пл. св. Юра ч. 5.*, що істнує вже 9 літ. Вчать фахові кваліфіковані сили. Іспити мають ту саму вартість, що й іспити у державних школах. Вчать предметів загально образуючих і практичних: наука кооперації, книговодства, крою та шиття білля і суконь, домашнього господарства (варення і т. п.), гігієни, співу та руханки. Наука триває три роки. До 1. кляси приймається дівчата від 14-го року життя з покінченою 4-ою або і вищою клясою нар. школи. До 2 кляси можуть записуватися учениці з VII. кл. нар. школи і здавати кінцевий іспит по двох роках науки. Наука відбувається пополудні три рази тижнево. Рівночасно учениці практикують через три роки в робітнях кравець-

---

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 5. ЧЕРВНЯ 1931.

ЯР. МАНДЮКОВА.

На авдієнції у Св. Отця.

Понтифікальна Служба Божа. — На кортіле св. Дамазія. — Авдієнція.

На маєстатичну площу св. Петра, наче хвиля, плине народ з усіх кінців. Одні ґрупуються біля египетського обеліска, інші біля водограїв, що охолоджуючим пилом сходять на обличча. Всі святочно зодягнені, зі скупченими обличчами. Понад головами кільканадцятитисячної юрби мають національні прапори, лунають побожні пісні. На тому самому місці, де колись стояв цирк лютого Нерона, де гинули тисячі християн, запанував убогий рибалка св. Петро.

Нечайно, вичарований, появляється на тлі юрби — чоловік, наче знята, з картини Рафаеля — стать Христа. Лагідне обличча, сині, наче море, глибокі очі, довге золотисте, кручене волосся, борода, довгий одяг, босий...

По тілах зібраних перебігає електрична струя, мимоволі шепчуть уста „з'ява це чи дійсність?" Але ні! Його обступають, він солодко всміхається й пояснює:

— Я зі Швайцарії, студіюю тут малярство, в пієтизму до Спасителя рішив я у всім наслідувати Його...

Він лагідно прощає нас і щезає в юрбі.

*

Нам роздають білети на Сл. Божу, яку відправлятиме св. Отець.

Йдемо мармуровими сходами через захристію, попри ряд ватиканських швайцарів в історичному, жовто-блакитно-червоному одязі, з великими галябардами.

Прибічна папська ґвардія у чорному одязі, з білими нараменниками й шнурами вказує нам місця у церкві, які, на щастя, дістаємо при самому переході ще й сидячі. Народ уставляється тихо, спокійно, на призначеному місці, все у найбільшому порядку. Терпеливо чекають усі на появу св. Отця. Папська ґвардія розставляє почесну сторожу, творить шпалір й десь високо-високо у копулі церкви (ґеніяльний твір Мікель-Анджеля) почи[на]ють грати срібні труби. Якимсь [illegible], солодким звуком сходять їх ніжні тони у душу й тоді пробуджується у людині щось гар-не-благородне, думка мимоволі покидає землю й тоне у контемпляції.

Нараз зпоза червоної занавіси, понад головами юрби, на червоному кріслі появляється біла стать св. Отця й благословить своїх дітей.

Радість людей переходить межі приличности; вони наче крикливі діти, махають руками, хустинками, вилазять на крісла, лавки, пнуться на колюмни й кричать що сили: „Нехай живе папа!" „Евіва папа!" „Гох!" „Живіо!". У всіх мовах світа. Цей сам римлянин, що кричав колись „хліба й забав" не забув своїх театральних жестів, своїх диких виявів радости і пориває нині за собою юрбу, яка кричить безкритично за ним й махає руками, „Нехай живе Папа" й плескає в долоні. Біля мене сидять дві еспанки у своїх чудних коронкових хустинах. Вони з поважанням похилили голову й втирають сльози радости, та тихо шепочуть „Евіва папа".

Папу вбирають; ніжно грає музика і він править Службу Божу обличчам до своїх вірних. Чудної роботи вівтар Бернінія, закінчений величавим склепінням, що ловить гарячі благання побожних і єднає їх в одно, а понад вівтарем повис голуб й небесним блеском зсилає дари св. Духа.

Підчас Служби Божої співає хор і грає музика, орґани мовчать.

Служба Божа хутко кінчиться. Ідуть червоні кардинали, ґвардія, достойники, посередині св. Отець й знов буря оплесків і криків, знов махають хустинками.

Народ мішається й виходить з церкви; видко відзнаки ріжних народів, чути всякі мови.

Пополудни збираємося на площі св. Дамазія, у ватиканських будинках. Великий чотирокутник заповнений тисячами голов. Під Ватиканом дерев'яне підвищення прибране червоним оксамитом, а на ньому сідала для достойників.

Юрба нетерпеливиться. Надто довго кажуть їй чекати. Зі спеки й втоми люди мліють, видко гарячкою спалені уста.

Українська ґрупа тримається бадьоро; стоїть спокійно й саме тим спокоєм гарно відбиває від крикливих сусідів, які на кожному кроці а-[illegible]ують себе. „Ось гляньте на нас!". Махають таблицями та хоругвами, які тримає чи не кожний прочан. А ми підсміхаємося іронічно, мовляв: „Бідні ми, але горді".

Появляються представники політичні, духовні, кардинали, а врешті й св. Отець. Грає музика, народ кричить, але нараз все втихає. св. Отець говорить промову „про соціяльне питання" у тьох мовах, й тут-же роздають її переклад у всіх мовах. На нашу велику втіху дістаємо промову в українській мові. Роздають нам мистецької роботи памяткові медальони з бронзу на одній стороні оба папи: Лев XIII. і Пій XI., посередині стать Христа, яка благословить їх, на другій енцикліка „Рерум Новарум".

На другий день-пополудне маємо спеціяльну авдієнцію у св. Отця.

Ґрупуємося біля „бронзових дверей" у колюмнаді площі св. Петра та йдемо до ватиканських палат.

Черниці контролюють нас, чи вбрані ми приписово: чорний одяг, серпанок на голові. Видко дуже вдоволені, бо дійсно наші прочани без закиду. Один із наших, студент з Мюнхену, понад два метри висоти звертає увагу всіх; йому пропонують навіть вступити до папської ґвардії. Значить, наші горою!

Переходимо величавими коридорами, де волочаться швайцари з галябардами, й входимо до червоної салі, що вся в дзеркалах і килимах. Грубі килими глушать кроки, завіси, наче губка, втягають у себе кожний звук, тиша — повна, ніхто не ворушиться, ледви десь-колись клїпне хтось очима... і сям-там перейде який кардинал або ґвардієць.

Нас переводять у ґобелінову салю, вкриту турецькими килимами.

Кажуть нам клякати й чекати... За кілька хвилин входить св. Отець у білому, скромному одязі; на його обличчу, легка усмішка. Вистро обкидає зором всю кімнату й подає руку Преосв. Бучкові, й потім за порядком всім прочанам. Він довго-сердечно затримує руку кожного у своїй теплій долоні й лагідно дивиться у вічі, переливаючи своє благословенство на кожного зокрема.

Мимоволі з пошаною клоняться деякі непокірні голови й цілують руку Вселенського Архієрея, цілують великий перстень, де находяться мощі святих.

Св. Отець стає посередині, відмовляє коротку молитву й благословить усіх знаком Христа.

Авдієнція покінчена.

—o—

ких, модиярських, трикотарських, які собі самі виберуть.

Тому, що вибір робітні представляє трудноші, допомагає родичам інформаціями Комітет суспільної опіки над Ремісничою Молодю.

У Львові є новозаснована бурса для Ремісничок. Оплата в бурсі за мешкання, сніданя та вечеру виносить 25 зол. місячно. Обід можуть варити собі учениці з власних харчів.

Вписи до школи відбуваються в місяці червні передполуднем. Вписове виносить 6 зол.

Письменні іспити до Комітету Опіки над Рем. Молодю, заряду бурси та управи школи надсилати з почтовим значком по 25 гр. на відповідь під вище подану адресу школи.

Початок науки 1. вересня.

Управа школи.

—o—

Під увагу студентству.

Умовини студій у високих школах Чехословаччини.

а) Політехніка. В Чехословаччині є 4 технічні високі школи. 2 в Празі (одна чеська й одна німецька) і 2 в Брні (також одна чеська й одна нім.) з такими виділами: 1. будівельна інжинірія: а) віддіs конструктивний і комунікаційний — 9 семестрів, б) віддіs господарський і культурний — 9 семестрів; 2. архітектура — 9 сем.; 3. машинобудівництво й електротехніка — 8 сем.; 4. хемія і технольогія — 8 сем.; 5. агрономія і лісництво 8 сем.; 6. суспільні науки: а) лісництво — 6 сем., б) асекураційна техніка — 4 сем.; 7. Висока Торговельна Школа 8 — сем. Такіж самі виділи є в німецьких техн. школах і в чеській у Брні з модифікаціями 6. виділу і без вид. 7. Принятий може бути кожний абсольвент гімназії чи реальної школи. Вступний іспит з нарисної геометрії вимагається від абсольвентів кляс. гімн. і нематемат.-прир. зреформ. гімн. у всіх виділах, з вимкою агрономічного вид., асекураційної техніки й торгов. школи. З мтаематики й фізики вступного іспиту не складається. Річна оплата за студії (без оплат лябораторійних і робітняних) виносить приблизно 170 зол. річно. Оплата може бути знижена на 50 проц., а навіть 100 проц., залежно від поступу матурального іспиту. В вищих роках студій пильний студент може бути звільнений від оплати доволі легко.

б) Гірнича Академія в Пшібрамі має виділи гірничий і гутний — 8 сем. Вступних іспитів не складається. Шкільні оплати такі самі, як у техніці.

в) Медицина. В Празі і Брні чеська й німецька, у Братиславі — словацька. 10 семестрів. Обмежень у принятті для українців нема. Вступних іспитів не складається. Семестральна оплата (лише за викладові години) 15 ам. дол. Звільнення від оплати мало можливе.

г) Фармація. В Празі і Брні 2 роки, з можливістю продовження часу студій на 4 роки. Практики в минулому році не вимагалося, зате обовязував вступний іспит з ботаніки і хемії по першім семестрі.

Кошти удержання місячно від 120 зол. в гору.

По подрібніші інформації звертатися на адресу: **Praha II., Pastovni urad Na hradku, poste restante „Hromada".**

Памяти Л. І. Петражицького.

Телеграф розніс звістку про смерть (15. травня 1931 р. у Варшаві) відомого ученого, Л. І. Петражицького, який зі студентських років був незмінним другом українського народу.

Л. І. Петражицький учився в Київському університеті і був моїм товаришем молодшим на 1—2 семестри. Виглядав він хорим, був бідний, худий, блідий, надзвичайно тихий, ввічливий і вдумчивий, а говорив з таким польським акцентом, що це кидалося в вічі. Його скромність та мовчаливість не могли притягти йому товариства і він був все одиноким. Сторонив навіть від поляків, які тоді в університеті ділилися на панів та демократів. З цих демократів багато психольогічно належало до панів і раді булиб опинитися в їх таборі, але погорда панів до неродовитих поляків стояла муром. Більш ідейна частина демократії була в таборі польського поета Володимира Висоцького, у якого на інтимних зібраннях з цією групою поляків зустрічалися й українці. Але я ніколи там Петражицького не бачив. Сам я познайомився з Петражицьким на лекціях з римського права. Проф. Казанцев, коли почував себе втомленим, приносив у авдиторію Дігеста і викликав мене і Петражицького. Я мав робити переклад вказаного місця з латинського. Коли я кінчав, проф. Казанцев звертався до Петражицького: „Ну, г. Петражицький, тепер расскажіте нам, что об етом говорят у Немцев". Петражицький давав свої коментарі, покликуючись передовсім на Барона. Ось що познайомило і звело нас ближче. Петражицькому тоді було років 19, а він уже виявляв велику начитаність німецьких авторів. Проф. Ейхельман, у якого ми обидва були учнями, пригадує, що з шляху заціклавлености римським правом Петражицького на новий шлях наукових інтересів навернула праця проф. Меркеля: „Юридич. Енціклопедія" (1888 р.).

Яка це була чиста душа і морально світла людина! Я й досі, через звиш 40 років, бачу його перед собою юнаком, чую його мову, кожне слово, якої було думкою. Хоч і рідко, але ми бували один у другого. Балакали іноді по московськи, а частіше він по польськи, а я по українськи. В той час він пильно працював над перекладом праць Барона по римському праву з німецької мови на московську, бо у польській не було видавця, а сам перекладчик був бідним. Я не міг не спитати його, чому він не буває у Висоцького. На це одержав відповідь, що він не має симпатій до польського панства, а серед демокра-

---

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 5. ЧЕРВНЯ 1931.

МИХ. РУДНИ[illegible]

Перші стежки й перехресні.

Богдан Кравців: „Дорога", 1929. Ростислав Кедро: „Сонети", 1931. (В-во „Вогні").

I.

Кілька збірочок поезій. Залежалися на рецензійнім столі, мов на книгарських полицях. Ніколи не збагнеш у нас, чим можеш краще помогти книжці: згадкою про неї чи мовчанкою.

Ось два дебюти. Поети — серця вражливі, переніжнені, а ще й молоді? — вразити їх можна самою спробою аналізи. Адже їхні вірші — кров серця, якже-ж хто сміє псувати її чорнилом?

Віддавна перемагала думка при лектурі цих двох поетичних дебютів: „краще заждати, нехай видадуть щось більшого, зрілішого". Та два роки минуло від збірочки „Дороги" Б. Кравціва і з цієї пори молодий поет майже не дав нічого нового. А цього року те саме видавництво „Вогні" видало нову збірочку невідомого дебютанта — „Сонети" Ростислава Кедра.

„Дорога" — майже зшиток: 15 поезій і 8 поезій прозою. Таки трохи за мало, як на матеріял для оцінки; хіба, що такі поезії були би вимкові. Поезії прозою це принагідні плоди пера, здебільша на завдану тему, що були друковані в пластовому журналі для молоді. Є в них іскорки таланту.

Більше талановиті самі поезії. Є в них одна цінна риса: зрозуміння для нового напрямку, в якому наші сучасні поети шукають нових гармоній. Є це спроби змінити старі рими на нові, часом із наголосом на третій від кінця, — вплив через наддніпрянську сучасну поезію російських поетів: Блока, Брюсова, Северяніна, Єсеніна.

Розсміялись темні вулички
Гамором веселих сподівань.
Діти в кожному провулочку
Будять плюси плеса калабань.

Так і пахне Блоком: „у пилі переулочной" і дещо розміром його славної „Незнакомки". Та Кравців має кращі рими: „позначений" — „юначе мій", „іменем" — „опромінений", „липа" — „захлипав", „молочій" — „далечінь".

Попадаються свіжі безпосередні строфи:

Мале личко загорнене в хустку
І карміном розцвілі уста —
Наші очі зустрілися хутко
Й була мить, як стріла золота.

...Я пішов. Твої очі розцвіли
І волошки у мене в душі
І цвітуть вони в місті, де вілли
І камяні людні вулиці .

Єдине, чого бракує збірці — сюжетів. Стара доля молодих поетів: вони розсівають свою тугу в загальних невпійманих символах віри, надії та любови, але не звязують із ними конкретних образів. Горе щось на дні серця молодого поета, але він не всилі здати собі справи, скільки в цьому його власних тонів і навіть слів.

Ще живіше відчуваємо це при другій збірці: „Сонетів" Р. Кедра. Сонет — одна із найважших форм поезії. Рильський, Филипович, Зеров дали нам уже майстерні европейські зразки. Сонет, що не має вибагливих рим — мусить мати Шекспірівський розмах, щоби казав нам про них забути. А тимчасом Кедро повторяє „рожевіють—віють, мліють—радіють", „знає—буяє, означає—вливає", „сутеніє—мріє", „ходить—водить" і то не раз і не два. Що й казати про сонет із такими прикрасами, як „вже—несе", „ціле—все"?

Жаль, що перед друком ніхто не звернув уваги молодому авторові на зовсім елементарні питання форми та й деякі домагання змісту. Не один сонет виправлений вийшов би зовсім інакше. Є між ними такі, що варт їх навести, як ось оцей:

На лоні природи.

Ще прадід мій орав ті чорні ниви
І скородив і засівав жита
І ждав аж поки земленька свята
Хліби зародить на веселі жнива.

А як пішли рясні дощі та зливи
І підросла зелена рунь густа
Вже й золотіти стала, йшов ґазда
Поглянути, чи буде добре мливо.

Минув той час: і прадід в домовині
І я не маю вже землі своєї,
Лиш на межі, що рву блаватки сині.

І в сні буває, як моє волосся
Погладить вітер піль рукою феї
Часом присниться золоте колосся.

Ясно, гладко, зі свіжою рефлексією. У рядку „лиш на межі" краще було дати „де" замість „що" — „блаватки" заступити нашими „волошками", варт було оминути прикрої збіжки шелестівок „прадід в домовині", та назагал це є поезія.

Другий бік справи, чи вона не трохи спізнена. Для прикладу візьмім два сонети на ту саму тему, один — Кедра, другий Степана Чарнецького, написаний 23 роки тому.

Р. Кедро.

На Говерлі.

Минули ліс і військовий цвинтар.
Стоїть Говерля скутана імлами
Й слизькими полонинськими стежками
Ідем невтомно крізь вогкий пустар.

Вгору вже пнемось поміж клуби хмар
Й хапаємось непевними руками
Жмутків трави, а стручені ногами
Грудки землі шуркочуть в сірий яр.

Вже верх! І враз в безмежне зір летить.
Пливе над синім морем гір-верхів
Над сном долин, над тишею лісів.

А ось де Прут із зимних нор шумить
Скубуть траву овечії отари,
А там внизу ще бовваніють хмари.

Степан Чарнецький.

Говерля.

Я бачу знов тебе! Он стать твоя біліє,
І око знов моє по твому блудить склоні;
Ось бач: вже сонця жар тепло на світ весь сіє,
Лиш ти одна сумна у сніговій опоні!...

Поглянь довкола лиш: Хомяк вже зеленіє,
Вже Піп-Іван підняв чоло в блідій короні,
Вже долом Прут шумить, вже літний вітер віє —
Лиш ти одна сумна у сніговій опоні!...

Горо, моя горо! Тебе я розумію...
Твоя судьба: — в снігу красніти та інею,
Твоя душа — в зими обіймах вічно мліє

Ти все сповита в мрак і літо над твоєю
Короною теплом ніколи не повіє — —
Гей! яка ти схожа із долею моєю!...

(Докінчення буде).

—o—

тії більшість сама хотілаб бути у тім панстві, тому краще не ходити. У справедливости його заувaження щодо польської демократії я переконався тільки згодом. Петражицький був глибоко переконаним демократом; українське і польське питання він вирішував відповідно до думок Драгоманова, як і драгоманівський гурт українців, і перестеріг мене перед деким з університетських товаришів з польського табору. Виявилося, що при своїй скромности він людина глибоко спостережлива. Петражицький був великим, але не засліпленим польським, патріотом уже з часів студентства.

Як тільки вийшов перший том його Барона, я одержав його авторський примірник з дуже теплим і дружнім написом. Був у мене і другий такий-же приятель-студент москвин Покровський, теж надзвичайно скромний і теж відданий науці, але, окрім науки, він ще писав вірші. При розставанні в 1888 році я одержав від нього на спомин невеликий зшиток віршів, присвячений мені. Ці дві для мене дуже дорогі памятки остались в моїй бібліотеці в Київі і я не знаю, чи збереглись вони. Покровський також був українським другом і поділяв програму Драгоманова. Він захоплювався писаннями Вол. Соловьова, учня українського фільософа Юркевича.

І Петражицький і Покровський потім стали професорами і приятелями. Виїхавши з Київа у 1888. році, я більше ні з тим, ні з другим не бачився, але знав, що вони остаються такимиж друзями українського руху, якими були в Київі.

Перейшовши на службу в Одесу в магістратуру, я переписувався з Петражицьким, який був одним із редакторів кращого в Росії журналу „Право". В результаті переписки я став посилати туди свої юридичні замітки — всі вони були там надруковані. Очевидно, що революція 1917. року вплинула на зміну поглядів Петражицького в напрямі самостійництва і демократії. Зі своїми поглядами цей, світової марки учений, як і другий такий-же учений Бодуен де-Куртене, теж великий приятель українського руху, в Варшаві 1919. року найшлися зі своїми поглядами в ізоляції.

Нехай це буде українською жменею землі на свіжу могилу польського друга для відродження української нації.

С. Шелухин.

ОСТАННІ ВІСТИ

ГОЛУВКО У ЛЬВОВІ.

У вівторок, 9. червня, відбудеться у Львові в великій салі Торг.-пром. Палати при вул. Академічній 17. в год. 7. веч. відчит пос. Тад. Голувка, б. начальника сх. виділу мін-ства закорд. справ, п. з. „Меншинева справа в Польщі". Вступ за запрошеннями, які видає секретаріят відділу ББ у Львові.

ЗАЛІЗНИЧА КАТАСТРОФА.

Поспішний товаровий поїзд, що їхав із Варшави до Демблїна (віз кілька ваґонів амуніції, рільн. машин, пиво, вугілля й ін.), зударився біля Ґарволіна з льокомотивою. Чотирьоох людей згинуло на місці, 7 було ранених. Вбиті: вояки, що ескортували муніцію, робітник фабрики пива Габербуша та залізничники. Із ранених, яких перевезли у шпиталь, померло зараз двох. До катастрофи прийшло тому, що ґарволінський урядовець дав фальшивий сиґнал і замість вислати дресиною інсп. інжиніра, вислав службову льокомотиву на той сам шлях, яким їхав згаданий поїзд.

ВБИЛА ЧОЛОВІКА.

Роз. Гринюк (родом із СРСР) вийшла за фабричного робітника на Богданівці Вол. Косінського. Після недовгого співжиття Косінський став занедбувати жінку, бив її та не давав на життя. Це тому, що залюбився в якійсь старшій і негарній жінці. Тому Роз. Гринюк хотіла вбити Косінського. Дня 1. червня в ночі розрубала йому голову сокирою, сокиру лишила в голові його, а сама втекла на поля, де зімліла в житі. Опісля зголосилася в поліції. Раненого перевезли до шпиталю, та він мабуть не буде жити.

ГРАД.

Дня 2. червня над Золочевом і околицею перейшла градова туча. Град величини вол. горіха вкрив землю зовсім. Засіви знищені на 40—50 проц. — В Турильчі (пов. Борщів) злива знищила засівів на 15 проц., міст між Іванковом і Гермаківкою знищений. — У Волківцях утонула підчас зливи 7-літня Анаст. Атаманьчук, що пасла корови.

З судової салі.

Присуд надком. Кісілевського.

У середу пополудні перед львівським окружним карним судом закінчився процес проти керовника експозитури прикордонної сторожі у Львові надком. Кісілевського, обвинуваченого в надужиттях. Кісілевського засудили на 3 роки, а його спільника Чопа на 1 р. тюрми. Обор. зголосила апеляцію. Оба засуджені мають звернути держ. скарбові 4.410 зол. і понад 400 зол. залізничому скарбові.

Смертний присуд.

Львівський карний суд засудив на кару смерти (шибеницю) Мих. Бадзя з Дернівки (пов. Жовква) за те, що втроїв карболітом свого нешлюбного 5-місячного синка.

—o—

НОВИНКИ

— **Пригадка.** VI. ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Товариства „ОЩАДНІСТЬ" для господарности і добробуту, кооперативи з обмеженою відповідальністю у Львові — відбудуться в четвер, дня 4. червня 1931 р в год. 5. попол. у льокалі Центробанку, у Львові, Ринок ч. 10/І. 2166

— **Позір, Бережанщина!** Ювилейне свято в 30-літні роковини Епископства Ексц. Митрополита Андрея ґр. Шептицького відбудеться в Бережанах дня 7. червня ц. р. — Ексц. Митрополит заповів приїзд до Бережан в неділю дня 7. червня ц. р. в год. 5-ій попол. Тому всі процесії повинні явитися пів до пятої в ринку, щоби можна уставити їх на означеному місці. 2—5

— **Українська робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, Коперника 16. II. пов.**

— **Ювилейне Марійське Свято у Львові** відбудеться дня 4. червня ц. р. Рано год. 8. Архієрейська Літургія, вечором год. 18. молебен і Святочна Академія.

— **Управа Т-ва Вакац. Осель** складає щиру подяку Всім, що помогли Т-ву в улаштуванні збірки в дні 24. травня ц р., як також Вп. Жертводавцям. **Збірка принесла 1300·45 зол.**

— **Академія в честь Митрополита Шептицького.** Українське громадянство міста Львова уладжує 7. червня 1931 р. точно в 12-ій год. вполудне у великій салі міського Театру Святочну Академію з нагоди 30-літнього ювилею Митрополита Кир Андрея Шептицького із такою програмою: 1. Бортнянський Дм.: „Тебе Бога хвалим", псалом на два мішані хори; 2. Святочне слово Михайла Галущинського; 3. Шуберт Ф.: „Гимн" оп. 154. на 2 мужеські хори в супроводі дутої орхестри; 4. Барвінський Василь: Кантата в честь Митр. Кир Андрея Шептицького (до слів Ю. Шкрумеляка) на мішаний хор в супроводі симфонічної орхестри (скомпонована в 1917 р.). Виконавці: Товариство Львівський Боян, Т-во Сурма, Хор Духовної Семинарії і Т-во Бандурист. Дириґенти: мішаних хорів — І. Гриневецький, мужеських хорів — І. Охримович. Карти вступу в висоті від 5—1 зол. до набуття у „Народній Торговлі", а в сам день концерту при касі театру від 11-ої год. передпол. — Після Академії відїзджає Ексц. Митрополит автом на своє ювилейне свято до Бережан.

— **Знов дикий напад „стшельців".** Пишуть нам з Рогатинщини: З неділі на понеділок (тобто з 31. травня на 1. червня ц. р.) до села Липиця Горішна в рогатинському повіті прийшли коло 12-ої години вночі зорґанізовані „стшельци" з сусідніх сіл і розкинули висипану могилу (на протилежнім від читальні кінці села). Відтак прийшли під читальню, в якій повибивали всі шиби, поломили рами, влізли через вікна до середини і подерли на шматки куртину та наробили й інших шкід. Що це зробили „стшельци", нема сумніву, бо збуджені зі сну сусіди бачили цілком виразно цілі групи „стшельців" біля читальні „при роботі". Але з яких сіл вони були, годі було розпізнати, бож усе те діялося опівночі, коли в самій читальні, розуміється, нікого не було. Обурені до живого мешканці Липиці Горішньої просять отсим шляхом компетентні власти вглянути в цю справу, найти і покарати винних та приневолити їх повернути всі заподіяні школи і привернути як спрофановану могилу, так і знищену читальню до попереднього стану.

— **Конфіската „Історії України" Крипякевича.** ПАТ сповіщає, що окружний суд у Золочеві затвердив на підставі 488 § карного закону конфіскату „Короткої історії України" Івана Крипякевича тому, що ця книжка криє в собі признаки злочину забурення публичного спокою. Окружний суд видав заборону поширювати цю книжку.

— **В Касі Хорих не хочуть розуміти української мови.** Учителька „Рідної Школи" Пашкевичева звернулася до управителя відділу прольонґати книжок Каси Хорих в одній справі і заговорила по українськи. Тоді управитель заявив гнівно, що не розуміє „по французьки". Так само возьний Каси Хорих (при вул. Браєрівській) відповів, що в Польщі треба говорити по польськи. Може би управа Каси Хорих приняла до відома, що до цієї Каси платить свої вкладки чимало українців, і що обовязком функціонарів тієї інституції бодай пошанувати елементарні права її членів.

— **З українського наукового життя за кордоном.** Старанням Українського Наукового Інституту в Берліні відбувся 3. червня ц. р. в салі німецького університету виклад д-ра В. Залозецького у німецькій мові п. з.: „Проблема візантійського ренесансу і його відношення до західнього ренесансу". — Українське Природничо-Математичне Товариство в Празі уладжує 5. ц. м. тридцять другі членські сходини в салі товариства при вул. Школьській ч. 8. з таким денним порядком: 1. д-р Дольницький: Україна і Польща як ґеографічні одиниці і 2. Біжучі справи.

— **Знов самовбивство на цвинтарі у Львові.** На личаківськім цвинтарі стрілила собі в груди, але не вцілила в серце, Кароліна Корженна. Сторож цвинтара почувши стріл, найшов ранену жінку і відвіз її до лічниці.

— **Аль Капоне згорів у Львові.** При вул. Жовківській в кіні „Люна" підчас висвітлювання фільми „Аль Капоне як бандит Дон Мануель", занялася ролька. При гашенні вогню попарилися операторський помічник і сторож міської вогнвої сторожі. Фільма згоріла зовсім.

— **Пожежі.** В Опришівцях (Станиславівщина) згоріла 2. червня хата і стайня Йос. Давидова. В тім-же селі 3. червня згоріло 10 хат і госп. будинки, мабуть наслідком підпалу. — 3. червня в Комарові згоріла хата Йос. Ґолембйовського. Він мабуть підпалив, щоби дістати асекураційну премію. Тогож дня в Шумячах (пов. Турка) згоріло 9 господарств із живим та мертвим інвентарем. Шкоди є на 30.000 зол. — У Монастирцях (пов. Жидачів) згоріло 5 господарств із живим і мертвим інвентарем. Шкоди є на 15.000 зол. Пожежа повстала з підпалу, а саме Ів. Лавриш на тлі ґрунт. спору підпалив господаря Прок. Семковича, відки вогонь перекинувся на сусідні господарства. Палія арештували.

— **Самогубство начальника стації.** В Олешицях (біля Любачева) у лісі застрілився 34-літній Оск. Соколовський, начальник залізничої стації. Наложив на себе руку тому, що украв 4.000 зол.

— **Дав в пору ногам знати.** Окружний суд у Вильні судив комуніста Домбчевського за злочин забурення публичного спокою. Домбчевський відповідав з вільної стопи і боронився як міг. Але йому доказали вину і лава присяглих пішла на нараду. Прочитано вердикт і трибунал уже мав прочитати присуд. Підсудний Домбчевський занюхав, що йому грозить поважна кара і підчас перерви втік зі суду та пропав без сліду. Кажуть, що він уже в СРСР.

— **Нервовий батько.** У Варенберґу коло Ґрацу 70-літній господар Бучінек мав 14-літнього сина, який все сварився з батьком, не слухав його і навіть заглядав до шинку. Батько картав сина, але син не слухав його і навіть кинувся на батька, щоби його вдарити. Тоді Бучінек стрілив з револьвера і вбив сина. Батька арештували.

— **Розстріляли трьох священиків.** До Вильна прийшли вістки, що на днях у СРСР розстріляно трьох католицьких священиків за протибільшовицьку пропаґанду в костелах. Перед місяцем більшовики вимагали від них зрезиґнувати із священичого стану, але ці священики відмовились підписати декларацію.

— **Згинули на військових вправах.** В Дамаску на військових вправах вибухла ручна ґраната, наслідком чого згинуло 4 вояків, а трьох було ранених.

— **Горожанський мир у Німеччині.** Статистика виказує, що в Німеччині за місяці квітень і травень ц. р. у сутичках поліції з комуністами чи в бійках між членами ріжних партій згинуло 15 осіб і 200 було ранених.

— **В бочці через Ніяґару.** Молодому американцеві Гілльові забаглося слави і він оголосив у ґазетах, що кинеться в металевій бочці у водопад Ніяґари та попливе вниз по водопаді. І справді на очах публики він казав замкнути себе в бочку, пустити на водопад, але Ніяґара так обійшлася з ним немилосердно, що він утратив притомність і тепер лежить хорий у лічниці.

— **З Українського Лікарського Товариства.** Дня 4. червня ц. р. в год. 19.30 відбудеться відчит д-ра О. Філяса п. з. „Дифтерія ч. II." в домівці Товариства вул. Ґродзіцьких ч. 4, III. п.

— **На розбудову Національного Музею у Львові (вул. Мохнацького 42)** зложили (в золотих): адвокат д-р І. Кміцикевич у Львові і лікар д-р Т. Соневицький у Самборі по 50; М. Стефанівський у Львові 30; о. декан І. Винницький 25; д-р А. Жуковський з Підволочиськ. нотарі Р. Заячків·

ський з Надвірної, д-р В. Маковський з Ліска і адвокат д-р Ф. Свистіль з Перемишлян по 20; о. д-р А. Іщак 15; нот. В. Дяків з Немирова 11; д-р М. Рожанковський з Калуша, оо. М. Гуньовський, К. Ясеницький, Л. Несторович, пп. К. Трохименко, М. Тарнович і П. Багриновська з Рівного по 10; Петро Давидовський 5.50; Народний Дім у Ліску, оо. Ф. Рабій, І. Іванчук, Я. Бартків по 5; д-р М. Фільц з Яворова 3; о. Й. Грицай з Черислева 2 і інжинір А. Корнеляя 1. — Усього зібрано в 1931 р. до кінця травня 1731.63 зол., а видано за цей час 20.043.67 зол. Управа Нац. Музею не має найменшої змоги переконати усіх представників і членів гал.-української інтелігенції про дійсну життєву вагу праці Нац. Музею і про доконечність його розбудови. Спасибіг тим, що дають на будову; а зо всіми нерадивими і незичливими нехай вже говорить сам народ, коли твори і скарби його духа найдуться в належному місці. Тимто всім свідомим громадянам слід про Н. Музей подбати ще раз, без уваги на те, чи вже дали на нього яку лепту давніше. На завершення будови музею потрібно ще 55.000 зол. При чому належить памятати, що жертви на розбудову зменшають безробіття українського населення Львова і цим скріплять у ньому фонд національної сили.

—o—

З концертової салі.

Шевченковий концерт у Дрогобичі.

Заходом усіх культ.-освітніх товариств відбулося у нас свято в честь Шевченка дня 17. V. ц. р. Із сольових продукцій були: 1) Тенорове сольо д-ра М. Панаса, який захопив публику мистецьким відтворенням знаменитої композиції Лисенка до слів Шевченка: „Мені однаково". 2) Сопранове сольо п. Марії Покотилівної, учениці п. Козловської, яка з кожним місяцем робить великі поступи у праці над собою. Вона відспівала: Людкевича „Ой вербо, вербо" і „Якби мені, мамо, намисто", в кожній фразі доказуючи солідність і знання свого діла. 3) Скрипкове сольо п. Ст. Огродніка було такою несподіванкою для публики, що вона оплескувала його навіть при пізнішій появі на сцені як соліста в хорових продукціях. П. Огроднік відіграв Романцу з Мендельсонового скрипкового концерту і Крайслера: „Радість любови". Гру п. Огродніка ціхує ґалянтерія, його тон мягкий і радше елегійний, як сильний, тому до цих прикмет варто би пристосувати якість скрипки. Кисть добра, техніка лівої руки прецизна. При витревалій дальшій праці запевнений великий успіх, бо є всі передумовини до того. 4) і 5) Деклямації п. Люби Николин (тої самої, що недавно прекрасно деклямувала тут на „Святі Матери") і п. Дмитра Німиловича („Сон") не полишили нічого до бажання, а цей останній, знана тут артистична душа, своїм чуттям просто захоплював слухачів.

6. 7. 8) Зголошені у програмі точки „Дрогобицького Бояна" (Вербицького „Заповіт", Кашубинського „І світає і смеркає", Лисенка „Владико неба і землі" були виконані під батутою проф. М. Іваненка і стояли — як усе — на гідній мистецькій висоті. Справжньою ревеляцією було барітонове сольо незнаного мені співака в „Заповіті". Воно нагадувало моменти із „Заповіту", співаного на Придніпрянщині, де він фактично перетворюється в молитву умираючого... Тому й темпо хор. частей „Заповіту" повинно бути не за різке. Взагалі — на нашу думку — до ролі, яку повинен відіграти „Заповіт" на Шевченківських святах, надається найкраще його строфовий уклад і він повинен бути відспіваний на початку свята цілим збором, тобто цілою салею враз з хором. Натомість „Заповіт" у концертовім стилю може бути відспіваний незалежно від того як окрема точка програми. В третій із згаданих хорових продукцій мали ми нагоду почути ніжний ліричний голос п. Созанської в сольовій знаменито відспіваній партії і сольо згаданого вже співака д-ра Панаса, віддане з не меншим успіхом, як його сольова точка. Поза програму відспівав „Дрогобицький Боян" три пісні зі свого репертуару з часу його розїздних концертів. „Дударик" Леонтовича в деяких моментах пригадував нам продукції капелі Кошиця. Те саме можна сказати про колядку Ступницького і Демуцького „Страшний Суд". Ці точки відспівав „Дрог. Боян" під управою дириґента о. С. Сапруна. „Дрог. Боян" удержується на осягненій висоті під енерґійним проводом проф. Мих. Іваненка, якому можна тільки поґратулювати успіхів і витревалости.

Неначе тлом, що надало цілости свята поваги, сили і краси, було глибоке змістом і ніжне формою слово д-ра Ст. Витвицького, якого слова-думки гоїли рани, сталили силу, вказували на заграву світанку. Це слово могло захоплювати і захоплювало.

До всіх музичних і вокальних точок акомпанював дуже справно піяніст д-р Юрій Соневицький, який своєю музикальністю в дуже значній мірі причинився до успіху поодиноких точок програми.

Згадка про це Шевченківське свято ні трохи не переборщена. А одначе не зважаючи на дійсно визначні сили, що його устроювали, не зважаючи на культ Тараса, який хіба ще не згинув у нас, невелика розмірно саля „Р. Школи" була рідко заповнена. Чому воно так?

Учитель.

Дописи.

КОМАРНО *(Загальні Збори Кружка „Рідної Школи")*. В часописі „Сельроб" ч. 231 з дня 17. травня ц. р. появився допис про Загальні Збори Кружка „Рідної Школи" в Комарні. Допис написаний тенденційно і незгідно з правдою, тому треба дати в цій справі кілька пояснень. Головна Управа розвязала Виділ Кружка „Рідної Школи" в Комарні за цілу низку промахів. Виділ зараз від Загальних Зборів легковажив собі накази Головної Управи і не виконував її припоручень. Дня 29. червня 1930 р. переложено речинець Загальних Зборів задля браку членів на 7. липня. Виділ на власну руку змінив речинець Зборів на 6. липня, через що більшість членів не прийшла на Збори, бо про них не знала. Внесено протести до Головної Управи і це була одна з причин розвязання Виділу. Перед Зборами Виділ не дав провірити діловодства і каси Контрольній Комісії, вибраній правильно на Загальних Зборах, бо, мовляв: „вона негідна їх контролювати". З зібраної протягом півторарічної діяльности суми ок. 2.000 зол. переслано до Гол. Управи всього 14 зол. Більшу часть тих грошей виплачено за радіо, з якого, поза членами Виділу дуже мало осіб користало. А вже після розвязання Виділу делеґатом Головної Управи п. Вахняниним, Виділ не передав печатки і майна назначеній комісії і оправу ту віддано до суду. Все це непокоїло й обурювало громадянство Комарна, яке розвязання Виділу приняло з апробатою до відома. Загальні Збори назначено на 19. IV. ц. р. Річеве, цілком обєктивне звідомлення з діяльности Виділу здав делеґат п. Вахнянин. Перебивали йому раз-у-раз демаґоґічними вигуками „сельроби", а було їх 8 на 50 присутніх членів. По вибранні Виділу допущено до голосу бувшого голову п. Ольхового Володимира, щоби оправдав бувший Виділ від пороблених йому закидів. Та він замість оправдуватися, почав виклад про кризу капіталістичного світа і т. п. По кількох упімненнях делеґат відобрав йому голос, за що він накинувся на делеґата образливими словами і пробував говорити дальше. Тоді приступило до нього двох учасників Зборів, які хотіли усунути його зі салі. А коли він крикнув: „Товариші, чи ви дасьте?", тоді один з них, Пеленський Михайло, бувш. студ. філ., вдарив парасолею по голові п. Добровольського Михайла так, що розбив йому голову. Це дало притоку до бійки, в якій добре дісталося „сельробам", бо втікали аж через вікна. Епільоґом бійки була судова розправа проти Пеленського Михайла, який за побиття дістав 10 днів арешту (цей Пеленський був уже караний за побиття). Таксамо засуджено Ольхового Володимира за бійку на 14 діб арешту. Цікаво, до кого більше підходить слово „бандити" (як назвав дописувач „Сельроба" пп. Калимона, Перуна і Добровольських): чи до людей, які працюють у виділах українських товариств, чи до людей, які сидять по арештах за побиття? Додам, що наші банкротуючі сельроби (в р. 1928 при виборах у Комарні 380 голосів, в р. 1930 тільки 36 голосів), яких викинено з усіх українських товариств, думали, що з „Рідної Школи" зроблять свою твердиню, але й тут їм не повезло.

Комар.

ШАХИ.

Закінчення І. тури змагань за мистецтво Ліги.

В неділю 24. травня закінчилася перша тура змагань за клюбове мистецтво Львова на цей рік. На першому місці стоїть Гелм, що на 120 можливих осягнув 102 пункти. Друге місце заняло Т-во Українських Шахістів, осягаючи 82 пункти. На два пункти за ним стоїть ЛКШ, минулорічний мистець Львова. Соколові ІІ., що за всяку ціну хотів бути перед ТУШ-ом, не повелося — мусить покищо вдоволитися четвертим місцем. Таблицю змагань замикає Кадур, який домагався для себе вальковеру в некорисно ТУШ, тому, що до цього мечу, який мав відбутися 12. квітня (Великдень), члени ТУШ очевидно не ставилися, повідомивши про це в час президію Шахової Ліги. Кадур, що не має вигляду здобути з ТУШ-ом хоч один пункт, захотів здобути аж 10 без труду і праці. Справа опинилася перед комітетом Ліги і покінчилася так, що репрезентант Кадур-а п. Хавалес дістав нагану за невідповідне поведення, а розгривку назначено на найближчий день. До тої розгривки Кадур не ставився (образився!), тому суддя признав 10:0 в користь ТУШ-а. Так буває, що хто чим воює, від того гине.

Місця в табелі Шахової Ліги унагляднює нижче подана таблиця:

1. Гелм	пунктів	102
2. Т. У. Ш.	„	82
3. Л. К. Ш.	„	80
4. Сокіл ІІ.	„	75½
5. Ж. Пр. Ур.	„	68½
6. Гетман	„	63
7. В. К. Ш.	„	58½
8. Т. Шк. Люд.	„	54½
9. Пшишлосць	„	43½
10. Чорні	„	43
11. Рекорд	„	42½
12. Гонец	„	34½
13. Кадур	„	32½

Осіння тура лігових змагань починається 13. вересня. Надіємося, що й у другій турі не втратить ТУШ здобутого місця.

—o—

СПОРТ

Змагання у важкій атлетиці і боксі.

В суботу 6. червня ц. р. в год. 7. веч. відбудуться змагання за мистецтво Українського Спортового Союзу на 1931 р. у важкій атлетиці і боксі в льокалі Т-ва „Луг" при вул. Коперника ч. 5. Зголошення змагунів з леґітимаціями своїх товариств приймає п. Когут в домівці „Лугу" щодня від год. 7—9 веч. Змагуни мають зголоситися до ваги в суботу 6. червня від год. 5—6.30.

Нинішні змагання.

Нині, в четвер 4. ц. м., змагаються: Україна—олд-бої Львова (грище Погоні, год. 5.30 попол.). Крім того грають за мистецтво А-кляси: Світезь-Чорні І. Б (у Львові), Погонь—Гасмонея (у Стрию), Ресовія—ІІ. Сокіл (у Ряшеві), Польонія—Лехія І. Б. (в Перемишлі) і Ревера—Погонь І. Б. (у Станиславові). З лігових дружин грають: Лехія—ЛКС у Львові, Легія—Висла у Варшаві і Гарбарня—Польонія у Кракові.

Спортове життя на провінції.

Станиславів: Пролом—Гакоаг 3:0.

Товариські змагання, розіграні в суботу 30. м. м. Заслужена перемога Пролому, що переважав жидівську дружину у всіх частях.

Станиславовія—Єдність 10:0 (6:0).

Змагання за мистецтво Б-кляси, розіграні в неділю 31. м. м. Нелегку задачу матиме Пролом, що в неділю 7. ц. м. грає зі Станиславовією за мист. Б-кляси.

Перемишль: Сян—Ютшенка 7:2 (4:1).

Відплатні змагання за мист. Ц-кляси, розіграні 30. травня. Гра в першій половині оживлена, в другій оспала. Сян мав рішучу перевагу і виграв уповні заслужено. Суддя п. Дрись.

В неділю 7. ц. м. Сян гратиме за мистецтво Ц-кляси з Електрівнею, найсильнішим своїм суперником у групі.

Винники: Дніпро (Винники) — Івонка (Львів) 3:3 (2:3).

В першій половині перевага Івонки, в другій Дніпра. Голі для української дружини стріляли: Нич (2) і Чайка. Видців понад 200.

Надвірна: УСТ „Бескид" — ЖКС „Гакоаг" 1:2 (0:1).

Другі змагання за мистецтво Ц-кляси дружина Бескиду заслужено програла. Суддя п. Різельб [illegible] добрий

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ

Т. Ярчук: „БЕРИ І ЧИТАЙ!" Станиславів, 1931. Накладом автора, стор. 15., форм. 16°

Т. Ярчук: „КСЬОНДЗІВСЬКІ НАЙМИ". Станиславів 1931. Накладом автора. Стор. 18. Форм. 16°.

Т. Ярчук: „ПРОБЛЕСКИ СЕРЕД ТЕМНОЇ НОЧІ". Станиславів, 1931. Накладом автора. Стор. 20. Форм. 16°.

Марія Омельченкова: Т. Ґ. МАСАРИК (1850—1930). Видавництво „Чесько-українська книга". Випуск 6. Прага 1931. Стор. 352. Форм. 8°. Книжка видана старанно на гарному папері та прикрашена численними ілюстраціями.

ЖУРНАЛИ.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ, популярно-науковий журнал „Просвіти", червень 1931. Ч. 9 (45). Зміст: Ів. Галущинський Виправа Андре до північного бігуна; М. Левицький: Прикметники, числівники, займенники; В. Дорошенко: Юхим Сіцинський; Ю. Магалевський: Перші образи П. Холодного; Е. Храпливий: Комбайн; М. Базник: Поради про вибір заняття та їх вага; І. К. Довкола середмістя Львова; Ів. Дорошенко: Як оживити бібліотеки; Яр. Пастернак: Княжий Звенигород; О. Цинкаловський: Оселя з часів неоліту під Володимиром на Волині; Анатоль К.: Наука про погоду; О. Сковій: Хитра Ная і зрадник Ворок; М. Бардеґа: Дещо про городовину; Ґ. Ваґнер — М. Черкавський: Медові пасіки; Всячина. З друкарні „Діла" Львів, ринок 10.

ДОМАШНЄ ОГНИЩЕ, красне письменство, товариське життя, розривка, справи родинні і родинне здоровля. Місячник. Львів, 1. червня 1931. Ч. 3. Ціна 50 сот., стор. 20. Видає Доробанюк Ол., Львів вул. Кохановського ч. 50. Друкарня Ставропиґійського Інституту.

НАШ ПРИЯТЕЛЬ, Львів, червень 1931. Ч. 10. З друкарні „Діла", Львів Ринок 10.

„НОВА ХАТА", журнал для плекання домашної культури. Виходить раз у місяць. Рік VII Ч. 6. Львів, червень 1931. Зміст: О. Кобилянська: Путіфара; Д. Горняткевич: Роля жінки в повставанні українського народнього мистецтва; Жінка великого чоловіка; В. Вільшанецька: Повиставові міркування; Л. Б.: Дім і сад; Л. В.: Гелен Вільс; Лена Ленська; С. Яблонська: Діточа мрія; 60-ліття автора „Дороги"; К. Дашкевичева: Помішниця в домашнім господарстві; Н. М.: Діточі спорти; Нові книжки.

ШЛЯХ ВИХОВАННЯ і НАВЧАННЯ, педаґоґічно-методичний місячник. Видає Т-во „Взаїмна Поміч Українського Вчительства", Львів 1. червня 1931. ч. 6. З друкарні Щасного Беднарського у Львові.

СІЛЬСЬКИЙ ГОСПОДАР, Львів 1. червня 1931. ч. 11. З друкарні „Діла".

ЛІТЕРАТУРНО НАУКОВИЙ ВІСТНИК Львів-Тернопіль, за червень 1931., книжка VI. Зміст: Евген Маланюк: Безсоння; Дажбожич: Скрипковий концерт Чайковського; М. Середа: Головний отаман; Панаїт Істраті: Кіра Киралина; Характерник: Згадки з минулого; Віктор Приходько: Євфим Сіцінський; Т. Коструба: Сліди мітольоґічного думання в Галичині; Д. Донцов: Достоєвський; Д-р Л. Луців: Поет споминів; В. Доманицький: Народоздоровлююча політика культурних країв; Б. Антоненко-Давидович: Воскресіння Шельменка; З пресового фільму; В. Білецький: Нація і характер; Д-р Порицький: Симфонія доби; Бібліоґрафія.

ЛІТОПИС ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ, Львів червень 1931. Ч. 6. Зміст: О. Олесь: Я бачу вас; Маланюк: Провесна; М. Ч.: Десять днів у Києві 1919; Л. Бачинський: Наші за дротами; Т. Клим: Театер при начальній команді УГА.; Борис Монкевич: Панцирні авта підчас оборони Київа 1919; М. Горбовий: Гуцульська сотня УСС.; А. Тарнавський: Історія 4. запоріжського полку; Рецензії. Друкарня оо. Василіян у Жовкві.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 3. V. 1931 р.: масло експортове і десерове пріма —·— зол. кільо, літра молока 23—24 сот.; літра сметани 1·30 зол.; копа яєць 3·60—3·70 зол.

—o—

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Четвер 4. червня год. 7·00 і 9·15 веч „Муринська ревія-оперетка".

Пятниця, 5. червня, год 7·00 і 9·15 веч. „Муринська ревія-оперетка".

Субота, 6 червня, год. 7·00 і 9·15 веч. „Муринська ревія-оперетка".

Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):

Четвер, 4. червня, година 7·30 веч „Гедда Ґаблер".

Пятниця, 5. червня, година 7·30 веч. „Гальо! Гальо! Радіо Шікаго".

Субота, 6. червня, година 7·30 веч. „Що хочете?" Комедія Шекспіра.

Малий Міський Театр:

2—8 червня нечинний.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма „Він і його сестра" (Власта Буріян, Анні Ондра).

КАСІНО: Зв. фільма „Співець гір" (Лоренс Тибет).

КОЛЬОСЕИ: Звукова фільма „Тройка".

ЛЕВ: Звукова фільма „Вовки та шакалі моря". (Підводна німецько-англійська боротьба).

МАРУСЕНЬКА: Звукові фільми „Мароко", „Гарольд, тримайся!"

ОАЗА: „Перший веселий тиждень Метро-Голдвин-Маєр". (Пірати. Геть із дентистами! Нічна ескапада і т. д.)

ПАЛЯС: Звукова фільма „Мельодія щастя" (Джанет Ґейнор).

ПАН: Звукова фільма „Жертвенна ніч" (Перша жінка в житті мущини).

ПАСАЖ: „24-а дивізія", „Людина з блакитною душею", звуковий додаток.

ПРОМІНЬ: „Залізна маска" (Фербенкс).

ФАТАМОРҐАНА: „Лицар мадам д'Амур" та „Пат і Патахон як герої".

ХИМЕРА: „Чортиця в Триполісу".

СТИЛЕВЕ: „Заборонений овоч.

УТІХА: „Ґенерал" (Бастер Кітон) та „Ідіот" (Льон Чаней)

Програма радіо.

Четвер 4. червнь 1931.

Варшава (1411,8) 13·20 Пісні, Шопен, Монюшко. **Льондон** (356,3) 12·00 Балляди. **Берлін** (419) 18·15 Концерт. **Рим** (441,2) 13·00 Радіоквінтет. **Прага** (486,2) 18·00 Німецька авдиція. **Відень** (516,4) 11·05 Концерт. **Будапешт** (550,5) 10·00 Релігійна музика. **Харків** (937,5) 15·00 Концерт. **Ленінград** (1000) 15·00 Концерт.

Пятниця 5. червня 1931.

Варшава (1411,8) 18·00 Легка музика. **Льондон** (356,3) 13·00 Концерт. **Берлін** (419) 16·30 Концерт. **Рим** (441,2) 17·00 Концерт. **Прага** (486,2) 14·30 Концерт. **Відень** (516,4) 15·20 Капеля Ганпта. **Будапешт** (550,5) 19·40 Концерт. **Харків** (937,5) 15·00 Концерт. **Ленінград** (1000) Концерт.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Четвер 4. червня 1931.

12·10 Хор. 13·10 Метеорольоґічний комунікат. 13·20, 14·00, 14·50, 15·20, 16·20 Музика. 13·40 Балачка. 15·00, 16·00 Рільничий відчит. 16·40 Програма для старших дітей та молоді. 17·45 Авдиція Товариства Опіки над Молодю. 18·15 Концерт. 19·10 Всячина. 19·30 Грамофон. 20·15 Легка музика. 21·30 Авдиція. 22·00 Фейлетон.

Пятниця 5. червня 1931.

9·55—11·20 Трансмісія з чеської Праги, 12·10, 15·10, 16·00, 17·25, 19·20, 19·50 Грамофон, 13·10 Метеорольоґ. комунікат, 15·45 Спортова скринька, 16·15 Короткофилевий куток, 16·25 Авд. для хорих, 16·50 Фор. лекція, 17·10 Госп. огляд, 17·35 Відчит, 18·00 Легка музика, 19·00 Всячина, 19·35 Літ. балачка, 20·00 Прес. рад. денник, 20·15 Концерт. 22·00 Фейлетон, 22·15 Додаток до прес. рад. денника, 22·20 Технічна скринька, 22·45 Музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Кооп. Український Театр у Львові. Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові.

Тустановичі:
5. VI. „Лялька".
6. VI. „Жінка, що вбила".
7. VI. „Гетьман Дорошенко".

Стрий: тільки 1 вистава
8. VI. „Мина Мазайло".

Болехів:
9. VI. „Лялька".
10. VI. „Жінка, що вбила".
11. VI. „Життя Парижа".
12. VI. „Мина Мазайло".
13. VI. „Чесна Сузанна".
14. VI. „Хмара". 1873

У дівочій учительській семинарії „Рідної Школи" у Львові, вул. Мохнацького 12. відбудуться вступні іспити на курс II, III, і IV. дня 23. червня, а на курс I. дня 27—30. червня. — Зголошуватися устно або письменно до Дирекції семинарії до дня 15. червня, можна й пізніше. — **Дирекція.** 2176 1—3

Управа Української Жіночої Семинарії СС. Василіянок у Дрогобичі з правом прилюдности приймає зголошення до інтернату і до іспитів на курс I—IV. Першенство мають спосібні учениці. — Іспити розпочинаються дня 26. червня. 2175 1—2

У Дрогобичі, в Мал. Дух. Семинарі розпочалися безплатні підготовні курси до I. кл. давн. кл. типу й до IV кл. гум. типу. Зголошення щодня. У шк. р. 1931/32 повна скількість клас I—VIII. і гум. паралельки при IV, V. і VI. кл. — Вступні іспити до кл. I—VIII. в днях 27—29 червня ц. р. — **Ректорат.** 2152 2-2

Управа дівочої ґімназії „Рідної Школи" з правом прилюдности в Тернополі подає до відома, що вступні іспити до кляси V. VI. VII. і VIII. будуть відбуватися від 24. до 27. червня, а до кляси IV. 27. і 29. червня — Зголошення до іспитів приймається щодня. — **Управа.** 2161

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ВОРОХТА — Пансіон **„Черемшина"** поручає сонишні кімнати враз з цілим утриманням. — Ціни поміркованi. 2066 3—5

● **НАУКА**, переписування і помножування письм на машинах. — ЮЛІЯН ЛОМАҐА — Львів — Валова 11. 2162 1—10

● **1·- зол.** з двох страв смачні й здорові обіди: Кампіяна 5, двері 2. 2163 1—3

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха** Львів, пл. Марійська ч. 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою. — Старомодні жіночі годинники переробляємо на ручні. 1538

АЛЬБОМ стрілецьких пісень Ярославенка на фортепян зі словами, коштує 10 золотих. 2012 7—10

ЖІНКА середніх літ, священичої родини, совісна, розуміється на господарстві і кухні, шукає місця до управи дому. — Адреса: Софія Стефанівська, Заболотці к. Бродів. 2150 2—2

ДЛЯ ЛІТНИКІВ до винайму вілля „Надія" в Підлісневі, стація в місці, над Прутом між горами і шпильковими лісами на липень і серпень. Кімнати з обстановкою й харчем або без харчу. Ціна дешева. — Зголошення: Надія Юрчинська, Тернопіль, Острожського 72. 2154 2—3

В СЕРЦІ ГУЦУЛЬЩИНИ у чарівнім Жабю, у віллі положеній при устю річки Ільці до Черемоша прийму літників на моїм харчі. — Ближчі інформації подасть Олена Кисілевська, жінка священика у Хлібичині пільнім, почта Заболотів. 2172

ДОРА вілля 3 кімнати, кухня, 2 веранди, господарські будинки, около морг города, кернпця — 1 400 долярів.

ВОРОХТА — 600 сяжнів парцелі, чудесне положення продасть Ігнат, Львів, Куркова 24. 2171 1—3

ПАНСІОН „ТЕРЕНЯ" в Дорі, близько Яремча. — Кімнати з верандами. Чудове положення. Пляжа над Прутом. Ціни низькі. 2168 1—?

ДІМ НОВИЙ I. п. з гіпотечною позичкою 2.400 долярів, 15 літ вільний від податку, вклад 3·600 долярів. Згода можлива на продаж, околиця вул. Гроховської. — Відомість (в чемности) склеп Зімерман, Сапіги 5. 2167

ХТО в ПАНЬ згубив преціоза на площі С-Б в останніх днях, зголоситься в канцелярії „Сокола Батька", Руська 20. до С. Гайдучка. 2165

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Оператор Д-р Б. ЗОННЕНШАЙН

орд. у недугах уха, носа і гортанки від 11—6. ЛЬВІВ, вул. Академічна 14. Інгаляторія. Рентґен. 2112 3—6

Дентист ЯКІВ НАСС

Львів, вул. Сикстуська ч. 17. II. п. Телеф. 65—73.

Приймає від 9—13 і 15—18, в неділі і свята за попереднім замовленням.

Виконує всі праці, що входять в обсяг новочасної дентистики.

2135 4-5

1 ЗОЛ. направу брошки, перстенця, кульчика золот. платиш **у МАНДЛЯ, вул. КОПЕРНИКА** напроти Кіна „Коперник".

2100 3—15

II. рік видання.

КІНО ч. 11. вже появилося в розпродажі.

Арт. **ПАВЛО ВЕҐЕНЕР** Верховинцев!

Адреса: „КІНО", ЛЬВІВ, вул. Блярська 8/I. 2—3

Подяка.

Невблаганна смерть забрала нам Найдорожчого Мужа, Тата, бл. п. о. Петра Лучечка, пароха в Краснім. Прибиті важким горем складаємо отсим щиру подяку Всч. Духовенству: Всч. оо. Декшипові, Гомзі, Грабцеві, Ладижинському, Кабаровському, Очабрукові, Горечкові за звеличання похорону й вшанування памяти Покійника, а зокрема оо. Мельникові за промову при винесенню Тлінних Останків з дому Бадановi й Куновському за прощальні проповіді в церкві й над гробом. Дякуємо всім парохіянам за участь у похороні й відведення Покійного на місце вічного спочинку. Дякуємо В. П. П. Р. Малетичові за щирий труд і поміч в уладженні похорону. Вкінці дякуємо знайомим й кревнякам за вирази співчуття в тім нашім великім горі.

Красне, 27 травня 1931 р.

2173

Мелянія — жінка.
Ірена, Іван, Марія, Стефан діти

Подяка.

Всеч. о. М. Пашківському, пароховi с. Стронятина, складає цею дорогою найсердечнішу подяку за висказання прощальних слів і за безінтересовну участь у похоронах дорогих наших товаришів бл. п. М. Цвика й І. Копотя. — **Українська молодь с. Сулимова.** 2174

Оголошуйтеся в одинокім укр. щоденнику „ДІЛО"

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів, Ринок 10.